

KPO Racing Minutes – Mamut tour (53x11 Marathon cup), Velká dobrá (UAC)

Další závodní víkend za námi a rovněž první závod ze série 53x11. O dění na špici informuje tentokrát Robert Míl (KPO)

Na dlouhé tratě nemám výkonnost, respektive jet přes 200km konstantním tempem bez nástupů a onoho pravého závodění mě nebaví. Volba tedy padla na střední, 120km trať s převýšením 1850m. Ambice před závodem mířily poměrně vysoko a výsledek za top ten by byl zklamáním. Když všechno klapne na jedničku, mohla by být bedna.

Do Přerova razíme už v pátek po práci. Přibližně 14 dní před startem vznikl nápad jet společně s kluky ze Sokol Veltěž. Celkem pět závodníků a dvě auta. Do Přerova dorážíme po sedmé hodině a jako první hledáme místo prezentace, abychom nemuseli v sobotu zmatkovat a stát frontu. Po cestě potkáváme borce z Alltrainingu, kteří byli protočit nohy. Bereme číslo, popis tratě a nějaké reklamní prezenty. Ještě nezapomenout vhodit lístek do tomboly, když už nic nevyhrajeme na trati, tak se na nás třeba usměje štěstí jinde :-). Teď už jen najít penzion, dát si večeři a psychicky se připravit na sobotní ráno.

Budíček v sedm, snídaně, povinné vyprázdnění :-)) a hurá na start. Lehké rozjetí, spíše jen na kontrolu technického stavu kola. Řadíme se na start asi 15min před plánovaným startem. To je hodně pozdě a většina tak stojí před námi. Navíc je ohlášeno zpoždění startu o 15 minut, z důvodu velkého počtu startujících a nestihání při registraci. Což mě zaráží nejvíce je nerozlišování startovních čísel, podle zvolené trati. Není tak poznat kdo jede dětskou a kdo dlouhou variantu. Start všech tří kategorií (ano i té úplně dětské - 65km) je společný. Má to ale logiku, protože během závodu se lze rozhodnout pro 120km nebo 210km. Nevidím v tom žádnou výhodu, naopak. Mraky nadřazených závodníků, postrádajících zkušenosti s jízdou v balíku. To se projevilo hned po startu, cukání, nervozita a samozřejmě pády. To je jeden z hlavních důvodů, proč tyhle masovky jezdím jen sporadicky. No nic, jsem tady a je potřeba se s tím popasovat.

Snažím se prodrat dopředu, ale jde to jen ztěžka, neustálé rozjíždění a brždění smrdí kolizi. Spokojím se tedy s pozicí zhruba uprostřed, kde je jakžtakž vidět případný únik. Paradoxem je, že i kdybych nástup viděl, nedokázal bych na něj reagovat. Ale věřím, že po odjetí 10km k tomu nedojde. Postupně se deru startovním polem, až vidím dresy Kolokrámu, Alltrainingu, KCK Zlín, mladochy z PSK Whirpool a další. Známka toho, že jsem konečně vpředu.

Docela to odsejpa, povětšinou v klidu, sem tam nějaká vlna, člověk si zvykne a dokud ho někdo nesundá ani mu to nepřijde nebezpečné. Už je tu ale první stoupání na Tesák a s ním i horská prémie. Ujetí jsou tři borci, ale není co řešit, všichni favorité jsou v balíku a až přijde čas sjíždění, jistě to poznáme. Navíc dlouhá a střední spolu jedou přibližně 90km, než se rozdělí. Tesák je kopec s pozvolným nástupem, který se ke konci utahuje. Nicméně jsme čerství a k velké selekci nedochází, při následujícím sjezdu se do balíku vrací pár odpadlíků. Alespoň jsme setřásli turisty a hned se líp dýchá. Následuje menší brdek Troják a na vrcholu první občerstvovačka (43km). Tak tady se opravdu nestaví. Vytahují vlastní zásoby, banán, sojový suk a řádně zapít ionťákem. Mimoходом amatérský peloton se hodně změnil a zajištění těch nejlepších je opravdu někde jinde. Domestici, podavači bidonů rozeseť po trati, servismani s auty za balíkem, to vše je nezbytné, pokud člověk pomýšlí na dobré umístění.

Za občerstvovačkou nás čeká 10km z větší části z kopce. Trčím v balíku, odhadem čtyřicet hlav a další se docvakávají zezadu. Přesně ten styl, který nevyznám a kritizuji - neaktivní jízda v balíku bez pokusu o nástup nebo zvýšení tempa.

To už se blížíme k další horské prémii - Hadovna. Ještě do sebe nacpu gel a s placebo efektem se cítím být připraven. Krásný asfalt, úzká cestička lesem, okolo se vše zelená, jen ten kopec je trochu prudší. Tempo přiměřené a opět začíná dělení. Na vrcholku jsem v popředí, ale pocity smíšené. Víím, že kdyby na to někdo pořádně šlápl, neuvísím. Snažím se tedy ve sjezdu držet čelní pozice, abych do poslední horské prémie začínal ze špice. Tonoucí se stěbla chytá a těsně před obávanými Grapy polykám další gel typu fast energy. Odbočka z hlavní, silnice se mírně zvedá a vedle někdo prohodí "prosím, ať nikdo nenastupuje". Jen se pousměju, přičemž zvednu hlavu a před sebou vidím stěnu. Znáte ty fotky, kde cyklisti vypadají, jakoby šplhali po stěně? Tak konečně to vidím na vlastní oči, ale tentokrát se mi to vůbec nelíbí :-). Ještě loni jsem vzadu vozil kazetu s 27 zuby, letos jsem přezbrojil na 25. Jaká chyba. Vpředu standardních 39/53, velcí kluci přece kompakty nevozí :-). Takže ze sedla a lámat to na sílu. Kopec jsem dopředu nijak nestudoval a říkám si tenhle sklon nemůže trvat dlouho. Omyl, kopec jako kráva, stejně dlouhý jako prudký. Tak jak najížděl balík pohromadě, po pár metrech je totálně roztrhán. Je vidět, že kopcům jsem letos moc nedal a začínám ztrácet. Vědom si situace se snažím zmáčknot, aby se případná ztráta dala dohnat. Musím ale uznat, že kopec je to krásný, vynikající povrch, nádherná příroda, úžasná scenérie. Vřele doporučuji vzít horské kolo, nebo silničku s kompakty a vyrazit.

Uf, všechny horské prémie máme z krku (my z dětské trasy) a teď už jen sjet ujeté čelo. Máme tady Vokolek, HSK a další, kteří jsou ochotni se podílet na kolotoči. Po asi 10km se nám to daří, ale

ukázkové střídání to opravdu nebylo. Přichází druhý bufet na 89. kilometru. Tady už musím stavět. Drtivá většina nestaví a letí dál. Jeden bidon prázdný, ve druhém zbývá jedna třetina. Snažím se dopracovat k pití a po cestě přiberu jeden gel a kousek banánu. Pití je pouze v kelímcích a na přelivání do bidonu není čas. Čapnu kelímek, třetinu hned vylívám, zacvaknu pedály a při rozjíždění přicházím o další třetinu. Zastávka se opravdu "vyplatila". Dvě decky jsou tak akorát na podráždění suchého jazyka. Dalších deset minut jedu časovku a snažím se vrátit do čela. Pomáhají mi doprovodné auta, které hákují a nakonec jsem zpět.

Celou trasu jedu bez tachometru, který jsem někde zašantročil. Bez informace o ujetých km, tepech a uplynulém čase. Docela jsem se toho obával, ale asi začnu závody jezdit bez něj. Jediná nevýhoda je informace kdy bude bufet, odbočka nebo dělení trasy. Na poslední chvíli tak zjišťuji, že dlouhá vpravo a děti vlevo. Z pravé krajnice to bylo docela těžké a situace mě donutila brzdit. Zjišťuji, že borci na krátké nastupují. Vzadu jsme zůstali tři - Lukáš Čáp z HSK a Vladimír Vašek z Vokolku. Všem je jasné, že se nám nesmí vzdálit a musíme je za každou cenu docvaknout. Nastupuje vzorové střídání, krátké špice a máme je. Konečně se začíná závodit. Ze skupinky 11 uprchlíků se snad každý pokusil o únik. Nástupy, sjíždění, hlídání se, konečně ta pravá cyklistika :-). Ale fouká a žádný z úniků nemá dlouhého trvání. Vlastně všechny jsou zlikvidovány hned v počátku. Kostky před Přerovem prosvištíme jako profíci na Roubaix a opět přichází taktizování. Zhruba 3km před cílem následuje odbočka do zahrádkářské oblasti. Cesta rozkopaná a po asfaltu ani památky. Úsek byl zařazen i před dvěma lety a tehdy jsem si říkal, že je to asi nějaké nouzové řešení. Omyl on je to záměr. Tady se trochu roztrháme, abychom se opět sjeli. Nastupuje L. Čáp a překvapivě se za ním nikdo nevydává. Když má i 1km před cílem náskok sto metrů, jdu do čela a zvyšuji tempo. Všem je už dávno jasné, že o vítězi se rozhodne ve spurtu. Přes Lukáše se přeženeme, výlet ho stál hodně sil, a jdeme do spurtu, silnice hodně široká a každý si jede svou stopu. Z prvního místa se nechám přejet s plánem nechat se vyvézt. Ale nedostatečně hákují a jdou přese mne další. Padesát metrů před cílem sedám s totálně jalovými nohama a snažím se udržet šesté místo, což se nakonec daří. Potvrdila se Vítkova slova, že závody jsou vyrovnanější a je potřeba trénovat koncovky.

Mohl jsem se pokusit o ujetí s Lukášem těsně před cílem, tempo na rovině mám celkem zvládnuté a mohlo by to vyjít, jen jsem si nevěřil. Tak třeba příště. Předstartovní plán splněn, ale pochybnosti o výkonu budou vždy. Ještě počkám na kluky z Veltěže, udělám pár fotek, vyhlášení a hurá domů, vždyť v neděli je časovka ve Velké Dobré.

V neděli ráno zjišťuji, že regenerace proběhla vcelku dobře a cítím se dobře. Jen při pohledu z okna na mokré cesty radost nemám. Nebýt potřeby bodů do celkového pořadí UAC, zalezl bych zpátky do postele. Třicet minut po začátku prezentace je přihlášeno pouze 11 lidí. Ruda s Jirkou Humplíkem už jsou na místě a spekulují s přihlášením. "Čekáme, až uschne trať", hlásí. Kašlu na to,

nehodlám trávit neděli čekáním a vůbec celý víkend na kole. Už při rozjíždění je cesta téměř suchá. Ranní pocity fajn, ale skutečnost je poněkud jiná. Do kopců to netáhne a zrovna tyhle brdky je potřeba vylámat na velkou a vůbec se s tím nemazlit. Tak snad se to ještě rozjede. Na závod nechávám dlouhé návleky a sundávám jen vestu.

Malinko přepálený začátek, ale rychle si uvědomím, že takhle by to nešlo. Předě mnou startovali ctihodní pánové, které po chvíli sjíždím. Jeden, dva, tři, čtyři... V protisměru už se vrací první startující. V háku za sebou jedou dva z CSK Markus, neřeším, jejich věc, mám starosti sám se sebou. Už se blíží kruháč, malinko zpomaluji, aby to neuklouzlo. Pořadatel huláká "otočit a zpět". Víím, nejsem blbej, ne? Jedna odbočka, druhá, třetí a na další sjíždím. Jenže on má ten kruhák pět přípojných cest. Okamžitě si to uvědomuji a hlavou mi probleskne úplně stejné Rudovo zaváhání před rokem. To mi zlepší náladu a dokonce se začnu usmívat. Přes ostrůvek otáčím a vracím se. Je potřeba si nudné šlapání nějak zpestřit :-). Tak, opět zalehnout do hrazdy a mazat zpátky, dva, tři kousky ještě docvaknu a do závěrečného kopečku to rvu ze sedla na maximum. Výsledný čas 46:22 mi nic neříká, neb si nepamatuji loňský výkon. Na nějaké vyjetí není nálada a balím kolo do auta. Začíná pršet a dokonce se přidávají i kroupy. Akorát na Rudův a Jirkův start. Pánové to malinko překombinovali :-). Ale na výsledku se to neprojeví, naopak, Ruda vybojoval bednu. Do příštích let bych poprosil KPO regulovčíka na inkriminovaný kruhový objezd. Slovy Jirky Humplíka jde zřejmě o nějakou "KPO úchylku". Celkově jedenáctý čas a díky menší účasti a absenci časovkářských es i více bodů do soutěže.

Zhodnoceno jako povedený víkend, auto nás nesrazilo, na zem jsme si nelehli a k tomu jsme přidali i nějaké výsledky. Teď ještě potrénuvat kopečky aby to v nich nebylo jen trápení.

Robert, KPO

foto

http://honzaherda.raice.idnes.cz/Mamut_tour_-_14_05_11/#

<http://fotografie-zavodu/uac/2011/velka-dobra-petr-ianous-174/>

výsledky

<http://www.sport-base.cz/v11.html>

www.uac.cz

Info o týmech:

<http://www.kpo.cz/2011/tymy-2011.pdf>

